

De klokken van het kerkgebouw Johannes de Doper Montfoort

Het is vrijwel zeker dat twee klokken van de oude kerk zijn overgebracht naar de nieuwe kerk. De grootste klok was toegewijd aan der H. Johannes de Dooper, patroon der kerk en de kleine aan de Heilige Maria (bron ANIMO).

In de notulen van het kerkbestuur van 17 juni 1925 lezen we dat de opdracht voor de stoel en klokken voor de nieuwe kerk is gegeven aan de firma Eijsbouts uit Asten

In een brief van de firma Eijsbouts dd. 24 augustus 1925 lezen wij:

“Wij namen natuurlijk met genoeg kennis van uwe telefonische bestelling van Zaterdag j.l. van een nieuwe klok voor uwe Kerk en zeggen wij U Eerw. daarvoor nog beleefd dank. Wij noteerden dus de levering van een nieuwe bronzen G-klok met een onder-diameter van 104 centimeter en ter zwaarte van circa 700 kilogram; wij plaatsen deze nieuwe klok dan naast de twee andere in den door ons geleverden klokkestoel en krijgen we dan het melodische stel G-Ais-C- waar van de nieuwe klok dan de grootste is. Met de klok leveren wij dan bij een sterken eiken luibalk met zware smeedstalen krukassen, een passende klepel, lui-rad, kogellagers en verdere toebehooren om de klok luidbaar in den toren te kunnen ophangen. Wij leveren de goederen dan franco station Woerden en zenden onze hijschmaterialen bij terwijl wij dan een monteur zenden voor de plaatsing, de noodige hulp daarbij is dan gereserveerd.”

De brieven-schrijver van de firma Eijsbouts merkt ook nog op dat het gebruikelijk is dat luidklokken een opschrift hebben en dat deze opgegoten kunnen worden. Hij zendt bij de brief een paar voorbeeldteksten mee. Ook is het geen bezwaar dat de nieuwe luidklok gekeurd wordt door de Klokken en orgelraad te Utrecht

Op 29 augustus 2025 stuurt firma Eijsbouts opnieuw een brief met een correcte.

“Zeer eerwaarde heer, Wij komen nog even terug op ons schrijven van 25 dezer, immers het blijkt ons dat wij daarin een kleine vergissing gemaakt hebben. De twee klokken welke thans in den toren uwer kerk hangen zijn niet Ais – C doch Ais - D; wij hebben echter den klokkestoel ingericht voor de combinatie G - Ais - C zooals wij dat destijds mondeling besproken hebben en zou dan ter gelegener tijd de kleinste klok die trouwens toch scherp van klank is - door een C-klok vervangen kunnen worden. We krijgen dus thans de combinatie G- Ais- D en is dat een harmonisch' gelui in mineur-accoord en indien om geldelijke redenen voorloopig nog van omruiling van die kleinste klok moet afgezien worden is dat heelemaal geen bezwaar, deze klokken kunnen best te zamem geluid worden en klink dat heel goed. Indien U Eerw, echter beslist een melodisch gelui wenscht zou ook die Re klok door een Do moeten worden vervangen, wellicht is het echter uw bedoeling hiermede tot later te wachten.”

Wat hierna van correspondentie volgt is niet bekend. Deze klokken zijn er niet meer want deze zijn in de oorlog (1943) door de Duitsers meegenomen.

In september 1948 zijn weer drie nieuwe klokken aangekocht bij de klokkengieter [Petit en Fritsen](#) te Aarle Rixtel. De huidige drie klokken (Anno 1948) hebben de inscripties:

De grote: Salvator est nomen Cum Sion laudabo Salvatorum (Verlosser is mijn naam. Met Sion zal ik onze Verlosser prijzen)

De middelste: Carolus nominatus sum. Curatorium hospitti Sti Antonii, Dono me dedit in honorem directis. Carolus M.J.Spaan. (Ik heet Carolus,. Het Regentencollegevan het St.Antoniuspension schonk mij, ter ere van directeur CarolusM.J.Spaan)

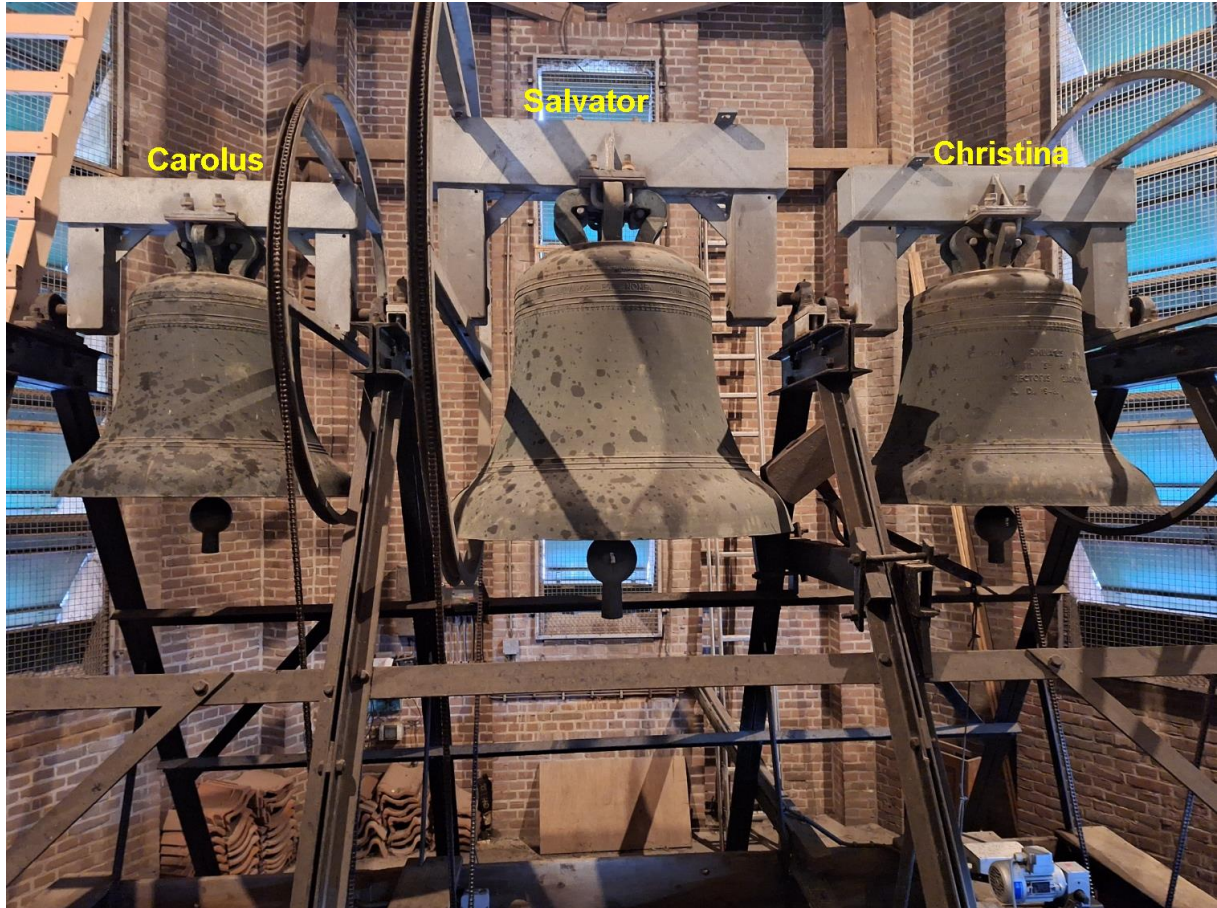
De kleinste: Christina vocor. Laudem Dei loquor. (Christina word ik genoemd, Gods lof zal ik spreken).

De stemmen van de klokken:

Christina B¹

Carolus A¹

Salvator Fis¹

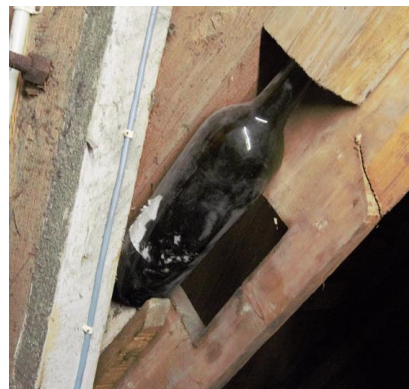


De klokken hangen boven de vieringentoren en werden vroeger handmatig geluid in de ruimte naast de huidige Mariakapel. De luidtouwen liepen over de gewelven van voren naar achteren en om deze afstand te overbruggen, werd voor de geleiding van de touwen wijnflessen gebruikt. Omdat men tijdens de bouw bewust was van deze bijzondere luidoplossing is er in de bouwfase al gekeken naar elektrisch luiden. Waarschijnlijk hebben de hoge kosten een rol gespeeld in het besluit, en hebben ze gekozen voor handmatig te luiden.

Rechts op de foto ziet u de ruimte waar vroeger de klok werd geluid. Boven in het plafond ziet u de drie gaten waar de touwen doorheen gingen. Wanneer u vanuit de kerkzaal naar de koorzolder kijkt, ziet u boven de verwarmingsruimte ook drie gaten in de gewelven. De touwen liepen van de gewelven, langs de muur van het zangkoor naar de ruimte eronder. Het kastje dat u ziet, is boven open. Hier werden de touwen ingedaan indien niet geluid werd; wellicht voor grote en kleine kwajongens.



De twee foto's hieronder zijn flessengeleiders voor de touwen en zitten nog steeds boven de gewelven; flessen zijn glad en daarmee prima geleiders.



Eind jaren 60 wordt het touwmechanisme toch wankel en onderzoekt men naar oplossingen zoals het gedeeltelijk vervangen met kettingen.

In 1970 krijgt Firma Eisbouts de opdracht om de luid-installatie te vervangen door een elektrische installatie; [firma Van de Pol](#) krijgt de opdracht voor de aanleg van de elektriciteitsbekabeling naar de luidinstallatie.

In 1986 worden de luidklepels, die dan uit volledig staal bestaan, vervangen door stalen klepels met mangaanmessing slaglichaam, dit ter voorkoming van slijtage van de klokken.

In 2016, met de restauratie, zijn de motoren, die het luiden verzorgen, vervangen.

In 2021 is door [Jesse Oostermann](#), lid van het Utrechts Klokkenluiders Gilde, een video-opname van onze klokken gemaakt. Deze video opname is niet meer op internet beschikbaar. Wel vindt u [hier](#) korte geluidsfragmenten van de klokken afzonderlijk en gezamenlijk.